

насамперед від потреб усього педагогічного колективу в розробці саме цієї теми, а ця потреба – від аналізу системи виховної роботи за попередній навчальний рік.

У кожному конкретному напрямку теми самоосвіти можуть бути такими: основні напрямки діяльності; форми і методи роботи; ігрові технології; вікові психологічні особливості дитини; форми роботи з батьками в цьому напрямку; діагностики й моніторинг; робота органів самоуправління; розвиток здібностей дитини; форми позаурочної діяльності за цим напрямком; психолого-педагогічна просвіта батьків, залучення батьків до навчально-виховного процесу; особистісно-орієнтована класна година; психологічний клімат тощо.

У чому, на нашу думку, полягає особливість цієї системи самоосвіти класних керівників. Класний керівник щороку обирає для себе нову тему самоосвіти, доповнюючи і розширюючи те, що вже було напрацьовано раніше в цьому напрямку. Така система самоосвіти дає можливість узагальнення досвіду кожного класного керівника й повного розкриття теми впродовж кількох років.

Водночас ефективність системи виховної роботи залежить не лише від роботи класних керівників, але й від злагодженості дій усього педагогічного колективу, оскільки формування системи виховної роботи – це спільний процес, що охоплює і навчальну, і позанавчальну діяльність усіх учасників освітнього простору.

Саме тому наступним кроком у побудові системи виховної роботи в нашій школі стало залучення всіх учасників освітнього процесу до діяльності колективної програми дій (КПД), що дозволяє посилити коефіцієнт корисної дії школи з формування гармонійно розвинутої особистості і досягнути того результату, який убачається батьками й педагогічним колективом у дитині, а саме – наблизитися до ідеальної моделі випускника.

Однією з переваг самоосвіти серед інших видів підвищення кваліфікації вчителів, у тому числі й класних керівників (навчання за професійними програмами підвищення кваліфікації; тематичні постійно діючі семінари; спеціалізовані короткострокові навчальні курси; тематичні короткострокові семінари, зокрема тренінги; стажування тощо), є відносно невелика фінансово-економічна витратність, оскільки її організація не потребує дорожніх, організаційних (приміщення, поселення, годування учасників та інше), професійно-людських

(відволікання вчителів від роботи, подвійне навантаження на інших учителів тощо) витрат.

Висновки. На підставі викладеного можна зробити висновок, що потрібні спеціальні дослідження, які б давали цілісне уявлення про закономірності, механізми й процеси забезпечення управління самоосвітою класних керівників. Їхня неоднорідність і різноякісність зумовлює й різні форми та методи організації забезпечення здійснення освітньо-виховного процесу на принципах компетентності та професіоналізму, які неможливі за умов відсутності неперервного професійного розвитку класних керівників, постійного підвищення їхньої кваліфікації. Усе це потребує створення великого, різноманітного й різнорівневого комплексу програм, які б забезпечили належне підвищення кваліфікації класних керівників шляхом самоосвіти.

Перспективи подальших досліджень. До перспективних напрямків дальшого дослідження порушеної в статті проблеми можна віднести: розробку комплексного підходу до самоосвіти класних керівників, значення та особливості самоосвіти класних керівників на різних етапах здійснення освітньо-виховного процесу тощо.

Список використаних джерел:

1. Волобуєва Т.Б. Самоосвітня діяльність керівника / Т.Б.Волобуєва. – Харків: Основа, 2005. – 94 с.
2. Жорова І.Я. Самоосвіта педагога як умова підвищення його професійної компетентності: методичні рекомендації / І.Я.Жорова, Т.О.Кузьмич, Л.М.Назаренко. – Херсон: РІПО, 2012. – 48 с.
3. Коджаспирова Г.М. Теория и практика профессионального педагогического самообразования / Г.М.Коджаспирова. – М.: Альфа, 1993. – 117 с.
4. Медуха О.П. Науково-методичне забезпечення самоосвітньої та самовиховної діяльності класного керівника : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kuchka.info/samoosvitnya-ta-samovyhovna-diyalnist>
5. Орленко Л.С. Самоосвіта як засіб спрямування вчителя на інноваційну діяльність : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://osvita-nk.org.ua/load/metodichnij_suprovid_dijalnosti_zd
6. Панасенко В. Самоосвіта в системі формування професійної компетентності педагогів // Завуч, 2009. - №10.
7. Солдатенко М.М. Самоосвітня діяльність як засіб професійного становлення та саморозвитку / М.М.Солдатенко // Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В.О.Сухомлинського. Серія : Педагогічні науки. - 2012. - Вип. 1.36. - С. 39-42 : [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Nvmdup_2012_1.36_9.pdf

УДК 364-43-057.875:613

О.Л. Файчук

РОЛЬ ПОЗААУДИТОРНОЇ РОБОТИ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ВАЛЕОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Анотація. У статті розглядається роль позааудиторної роботи у процесі формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників, вимоги до її розробки, тематика позааудиторних заходів.

Ключові слова: валеологічна культура, соціальні працівники, професійна освіта, позааудиторна робота.

In article the deals with extracurricular work in the formation of culture valeologicheskoy future social workers, development requirements, subject extracurricular activities.

Keywords: valeological culture, social workers, professional education, extracurricular work.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Проблема формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників в умовах сьогодення набуває особливої актуальності й гостроти. Адже від професійної культури й майстерності соціального працівника, його компетентності, здатності творчо підходити до розв'язання складних завдань, формування у клієнтів позитивної мотивації на здоровий спосіб життя залежить успіх його професійної діяльності. Процес формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників не може носити повер-

ховий та епізодичний характер, оскільки мова йде про збереження і зміцнення здоров'я клієнтів соціальних працівників. Сформувати валеологічну культуру соціальних працівників неможливо, використовуючи лише можливості навчальних дисциплін. Саме тому виникає потреба залучення всіх можливих напрямків позааудиторної роботи. Наявна навчально-виховна робота з майбутніми соціальними працівниками не достатньо уваги приділяє проблемі формування валеологічної культури, індивідуальному розвитку майбутнього фахівця в окресленому напрямку,

здатного надавати допомогу різним категоріям клієнтів з урахуванням їх стану здоров'я.

У зв'язку з вищезазначеним постає потреба у розробці та впровадженні дієвих форм позааудиторної роботи, спрямованих на формування зазначеної якості, визначенні їх змісту, тематики заходів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Наукові публікації В.Андрущенко, А. Капської, О.Карпенко, І.Мельничук, В.Полтавця, Т. Семигіної, С.Харченка, Є.Холостової та інших присвячені питанням становлення соціальної освіти, розкриттю змісту та головних функцій професійної діяльності соціальних працівників, створенню моделей їх підготовки, дослідженням навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах.

Ученими розкрито можливості валеологізації навчального процесу в освітніх закладах. Значний інтерес в цьому плані викликають праці І.Беха, Л.Божовича, М.Євтуха, І.Зяюна, В.Сухомлинського, К.Ушинського, які присвячені теоретико-методологічним, психологічним та культурологічним аспектам формування здорового способу життя особистості. Розкрито можливості формування здорового способу життя студентської молоді (Д.Анікеєв, В.Оржеховська, О.Язловецька), розкриваються також сучасні підходи до організації неперервної валеологічної освіти і виховання (Т.Нікіфорова, В.Панченко) тощо.

Наукові доробки О.Карпенко, В.Сластьоніна, А.Чернова, А.Ляшенка та ін. розкривають основні підходи до педагогічного забезпечення процесу професійної підготовки майбутніх соціальних працівників.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Дослідники розглядають окремі аспекти формування валеологічної культури особистості, що, на наш погляд, цілком виправдано складністю й багатогранністю досліджуваного явища. У той же час, питання щодо використання резервів позааудиторної роботи у напрямку формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників залишається недостатньо вивченим. Це й обумовлює доцільність розгляду означеної проблеми.

Формулювання цілей статті. Мета цієї статті – розкрити роль та орієнтовний зміст позааудиторної роботи у процесі формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників.

Виклад основного матеріалу дослідження. З метою забезпечення якісного процесу формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників викладачі вищої школи покликані особливо увагу звертати на виховні заходи. До них можна віднести різні форми позааудиторної роботи (прес-конференції, форуми, тематичні вечори, кураторські виховні години, індивідуальні бесіди, конкурси, Дні здоров'я, профілактичні акції тощо). Разом з тим, можна використовувати таку форму, як зустрічі з цікавими людьми, адже, як зазначає М. Фіцула, «особливе місце у виховній роботі належить безпосереднім контактам студентів з цікавими людьми. Вони надають виховній роботі емоційного характеру, мають істотний вплив...» [4, с. 394].

Учені пропонують різні форми організації виховного впливу на студентів. Так, Н. Лізьнова зазначає, що система виховної роботи у ВНЗ повинна бути спланована та включати в себе наступні системні компоненти: виховання в процесі навчання; позааудиторну виховну діяльність; громадську роботу (превентивне виховання, включаючи підтримку здорового морально-психологічного клімату в колективі, стиль взаємин) [2].

Професійне становлення майбутніх соціальних працівників передбачає включення їх у систему позааудиторної діяльності. У ній відпрацьовуються різноманітні стратегії поведінки як на побутовому, так і на професійному рівнях. Відпрацювання типових ситуацій майбутньої професійної діяльності дає можливість навчитися знаходити правильні рішення у міжособистісних відносинах. Виходячи з цього, позааудиторна виховна робота, як зазначає

Р.Абдулов, є необхідною складовою загального процесу виховання особистості у ВНЗ при узгодженій взаємодії всіх суб'єктів педагогічного процесу. Вона повинна бути скерована на ефективну організацію самостійної навчальної роботи студентів, цілеспрямовану організацію їх дозвілля, максимальне задоволення пізнавальних і культурних потреб молоді, всебічний розвиток індивідуальних творчих потенцій студентів і як наслідок – перехід до самовиховання [1, с. 5-10].

Основною метою позааудиторної роботи у напрямку формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників є організація позанавчальної діяльності студентів, яка б сприяла формуванню, зміцненню та збереженню їх здоров'я і формуванню здорового способу життя. Досягненню поставленої мети сприяє організація позааудиторної діяльності студентів, а також визначення її напрямків.

Для вирішення проблеми формування валеологічної культури в межах позааудиторної діяльності студентів передбачено використання таких заходів:

- прес-конференції, форуми та «круглі столи»: «Здоров'я людини як соціальна цінність», «Стан здоров'я населення та шляхи його збереження», «Наш вибір – здоровий спосіб життя»;
 - тематичні вечори, брейн-ринги: «Все про куріння», «Складові здорового способу життя», «Правила здорового способу життя»;
 - кураторські виховні години, індивідуальні бесіди, консультації: «Шлях до здоров'я», «Синдром емоційного вигорання: причини та шляхи профілактики», «У здоровому тілі – здоровий дух!»;
 - конкурси: «Тиждень здоров'я», стінгазета «Один день з життя здорової людини», тематичні есе;
 - організація та проведення тренінгових занять: «Профілактика штучного переривання вагітності у молодих жінок», «Скажи наркотикам «Ні!»; «Профілактика безробіття молоді» тощо.
- Основними темами для обговорення під час кураторських виховних годин є:
- «Шлях до здоров'я»;
 - «Синдром емоційного вигорання: причини та шляхи профілактики»;
 - «Правила раціонального планування режиму дня»;
 - «Правила поведінки в лікарні»;
 - «Боротьба зі стресами»;
 - «У здоровому тілі – здоровий дух!» та ін.

Важливу роль у вирішенні завдання оволодіння майбутніми соціальними працівниками способами організації валеологічної діяльності відіграють тренінгові технології. Ними розроблено серію тренінгових занять для студентів різних курсів. Кожне тренінгове заняття займає 1 годину 20 хвилин, тобто тривалість одного звичайного заняття у вищому навчальному закладі.

Кожне тренінгове заняття включає інформаційний матеріал, що повністю відповідав темі заняття. Головний акцент тренера при подачі нового матеріалу – зробити цей процес цікавим, аби зберегти зосередженість уваги учасників та домогтися засвоєння нової інформації. Саме тому під час подачі теоретичної інформації використовується показ картинок, які ілюструють сказане. При простій подачі матеріалу студенти слухають пасивно, інколи відволікаються, але з появою зображення – їх увага концентрується і активність підвищується. Всі тренінгові заняття мають бути насичені використанням різноманітних навчальних методик та технік (перегляд фільмів, дискусії, підведення підсумків, ігри тощо).

На завершення тренінгового заняття, за всіма правилами, відбувається підбиття підсумків. Кожен студент повинен мати можливість сказати, що йому найбільше запам'яталось, сподобалось (не сподобалось), було цікавим, висловити побажання стосовно наступних тренінго-

вих зустрічей. Так, у рамках кураторського виховного впливу нами проведено тренінг на тему «Профілактика штучного переривання вагітності у молодих жінок», який складався з 5 занять. Основною метою даного тренінгу було ознайомлення студентів з проблемою штучного переривання вагітності з соціальної, медичної та психологічної точки зору.

Крім зазначеного заняття орієнтовними тематики тренінгів можуть бути:

- «Скажи наркотикам «Ні!»;
- «Профілактика безробіття молоді»;
- «Профілактика вживання алкоголю в студентському середовищі»;
- «Профілактика злочинності»;
- «Профілактика ЗПСШ та ВІЛ/СНД»;
- «Причини та профілактика самогубства в молодіжному середовищі»;
- «Особливості соціальної роботи з жінками «секс-бізнесу»;
- «Толерантне ставлення до ВІЛ-інфікованих»;
- «Соціальна робота з бездомними та бездоглядними дітьми»;
- «Формування готовності ув'язнених до звільнення з місць позбавлення волі»;
- «Психологічна готовність майбутніх соціальних працівників до професійної діяльності»;
- «Готовність майбутніх соціальних працівників до роботи з ВІЛ-інфікованими»;
- «Готовність майбутніх соціальних працівників до роботи з особами з потрійним діагнозом» та ін.

Позааудиторна робота студентів щодо формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників передбачає також проведення фестивалю «Тиждень здоров'я». Суть даного заходу полягала у тому, що протягом тижня студенти проводили ряд заходів, присвячених певній проблемі фізичного, психічного, духовного чи соціального здоров'я. Активну участь в організації і проведенні цього заходу взяли студенти IV курсу, вони разом з автором дослідження розробили тематику «Тиждень здоров'я» та план заходів. Наприклад, понеділок був присвячений питанням психічного здоров'я. В цей день порушувались питання стресостійкості, причин стресу та депресії у студентському середовищі, шляхів подолання стресу тощо. Основна мета першого дня «Тиждень здоров'я» полягала у наданні студентам інформації про психічне здоров'я та навчання їх протистояти негативним факторам оточуючого середовища з метою збереження свого психічного здоров'я. Провідними заходами, які сприяли досягненню мети, були: розробка стінгазети на тему «Стрес: причини та шляхи подолання»; міні-лекція на тему «Психічне здоров'я студентської молоді»; розробка та проведення тренінгу на тему «Як подолати стрес та навчатися релаксувати?»; роздача буклетів «Основні способи зберегти психічне здоров'я» та «Як стати щасливим?». Проведений фестиваль «Тиждень здоров'я» дав змогу покращити рівень знань студентів валеологічного змісту, сформувати інтерес до питань ведення здорового способу життя та залучити до різноманітних способів валеологічної діяльності.

Оволодіння способами організації валеологічної діяльності майбутніми соціальними працівниками зумовлене потребами та особливостями категорій клієнтів, з якими їм доведеться працювати у професійній діяльності. На сьогодні питання класифікації клієнтів у соціальній роботі залишається недостатньо вирішеним. Учені по-різному розглядають дане питання, виділяючи різні критерії для класифікації: вік (діти, молодь, люди похилого віку), стать (чоловіки, жінки), соціальний статус (інваліди, пенсіонери, безробітні, біженці), типові проблеми (ВІЛ-інфіковані, інваліди, жертви насильства) тощо. Так, Л. Тюптя зазначає, що клієнтами соціального працівника можуть бути сім'ї, жінки, мо-

лодь, люди похилого віку, інваліди, безробітні та ін. [3]. С. Харченко виокремлює сім'ї, клієнтів груп ризику та різного віку [5]. Оскільки питання класифікації клієнтів соціальних працівників не є предметом нашого дослідження, ми обрали за основу уже розроблену класифікацію. Залежно від характеристики клієнтів, наявності у них проблем зі здоров'ям майбутні соціальні працівники мають володіти відповідними знаннями та способами діяльності.

Так, надаючи допомогу людям з особливими потребами, соціальний працівник має знати види інвалідності, її причини, загальні закономірності та принципи медико-соціальної реабілітації. Основними способами валеологічної діяльності з цієї категорією клієнтів є: реабілітація і працевлаштування, підтримка активного способу життя, організація доставки продуктів харчування, протезно-ортопедичного обладнання та ін. Ці способи спрямовані в першу чергу на збереження здоров'я клієнтів на тому оптимальному рівні, створення умов для його збереження та зміцнення. Разом з тим, соціальний працівник має пам'ятати про всі види здоров'я (фізичне, психічне, соціальне та духовне). Тому необхідно реалізовувати і ті способи, які забезпечують підтримку цих видів здоров'я: соціально-педагогічна корекція, соціально-побутова адаптація, трудова орієнтація та ін. За допомогою цих способів валеологічної діяльності соціальні працівники можуть досягти максимальної соціалізації людей з особливими потребами у суспільство, реалізації їх внутрішніх ресурсів та можливостей, активізації життєвої діяльності. Тобто, призначення способів валеологічної діяльності не лише у підтримці фізичного стану організму клієнтів, а й у створенні умов для соціального, духовного та психічного розвитку особистості.

Дієвими заходами позааудиторної роботи у напрямку формування валеологічної культури, на нашу думку є прес-конференції, форуми та «круглі столи». Орієнтовна тематика цих заходів включає:

- «Здоров'я людини як соціальна цінність»;
- «Стан здоров'я населення та шляхи його збереження»;
- «Наш вибір – здоровий спосіб життя»;
- «Ми – проти шкідливих звичок»;
- «Медико-соціальні проблеми сучасності»;
- «Раціональне харчування і здоров'я»;
- «Наслідки вживання алкоголю для організму людини та суспільства»;
- «Наслідки вживання наркотиків для організму людини та суспільства»;
- «СНІД – чума ХХ століття»;
- «Здоров'я майбутньої матері»;
- «Вплив засобів масової інформації на формування валеологічної культури населення»;
- «Роль соціальних служб у формуванні здорового способу життя населення»;
- «Методи формування здорового способу життя населення»;
- «Профілактика професійних захворювань у діяльності соціального працівника» та ін.

Висновки з даного дослідження. Позааудиторна діяльність ВНЗ відіграє надзвичайно важливу роль у процесі формування валеологічної культури майбутніх соціальних працівників. Ідучи шляхом валеологічного спрямування окресленого напрямку роботи (організації кураторських годин, круглих столів, прес-конференцій, тренінгових занять, фестивалів, конкурсів відповідного спрямування) можна досягти бажаних результатів у процесі формування окресленої якості.

Перспективи подальших розвідок. У подальшому автором планується написання кількох статей з цієї проблематики, що стосуються результатів формувального експерименту та рекомендацій щодо формування валеоло-

гічної культури майбутніх соціальних працівників у процесі професійної підготовки.

Список використаних джерел:

1. Абдулов Р. М. Організація позааудиторної виховної роботи зі студентами вищих навчальних закладів недержавної форми власності : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.07 / Р. М. Абдулов. – Кривий ріг, 2004. – С. 5–10.
2. Лізнєва Н. Ю. Педагогічне планування як аспект удосконалення організації системи позанавчального виховання у вищому навчальному закладі / Н. Ю. Лізнєва // Вісник ЖДУ ім. Івана Франка. – Житомир, 2005. – Вип. 24. – С. 174–176.
3. Тюптя Л. Т. Соціальна робота. Теорія і практика навчання / Л. Т. Тюптя, І. Б. Іванова ; Відкритий міжнародний ун-т розвитку людини «Україна». – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Знання, 2008. – 574 с.
4. Фіцула М. М. Педагогіка вищої школи / М. М. Фіцула. – К. : Академвидав, 2010. – 455 с.
5. Шмелева Н. Б. Формирование и развитие личности социального работника как профессионала : учебное пособие / Н. Б. Шмелева. – М. : Издательско-торговая корпорация «Дашков и К^о», 2004. – 196 с.

УДК 378.14

А.А. Харківська

АНАЛІЗ ШЛЯХІВ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗМІСТУ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ІНФОРМАТИКИ

Анотація. У статті проаналізовано шляхи удосконалення змісту підготовки майбутнього вчителя інформатики. Визначено мету та завдання фахової підготовки майбутнього спеціаліста. Розглянуто складові професійної компетентності майбутнього вчителя інформатики.

Ключові слова: професійна підготовка, майбутній учитель інформатики, компетентність, науково-інформаційні технології.

The paper explores ways to improve the content of training future teachers of computer science. Defined goals and objectives of professional training of future specialists. The role of research and the use of information technology in the training of future professionals.

Keywords: training, future teachers of computer science, expertise, science and information technology.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Одним з основних шляхів, запланованих державою в програмі реформування освіти, є підготовка нової генерації педагогічних кадрів, підвищення їх професійного та загальнокультурного рівня [2]. Національна академія педагогічних наук України приділяє значну увагу визначенню основних напрямів наукових досліджень із педагогіки і психології, зокрема напрямів інформатизації освіти, який вимагає проведення досліджень, спрямованих на опрацювання дидактико-методичного забезпечення вивчення шкільного курсу інформатики та удосконалення змісту професійної підготовки майбутнього вчителя інформатики, обґрунтування дидактичних функцій нових інформаційних технологій на всіх етапах освіти та методів і форм їх реалізації, розробку науково-педагогічних основ створення програмних засобів і систем навчального призначення. Все це підтверджує багатоперспективність досліджуваної теми, що потребує системного аналізу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових дослідженнях останніх років загальні питання щодо управління вищою освітою розглядали С. Андрейчук, П. Вишневський, В. Мануйленко, В. Олійник, І. Трегубенко та інші; окремі аспекти організації навчального процесу досліджували І. Драч, О. Євдокимов, О. Острочерх. вивченням теоретичних засад і технологій інноваційної діяльності займалися К. Ангеловські, В. Загвазінський, Г. Сльникова, В. Лазарев, З. Мазур, В. Паламарчук, О. Попова, М. Поташник, А. Пригожин, В. Сластьонін, Л. Подимова, А. Хуторський та інші; теоретичним засадам і технологіям педагогічної освіти свої роботи присвятили В. Андрущенко, Є. Белозерцев, Г. Бодровський, В. Буравіхін, А. Вербицький, М. Лазарев, Л. Міщенко, А. Піскунов, В. Погребняк, В. Сластьонін та інші. Аспекти професійної готовності до педагогічної праці розглядали у своїх роботах К. Дурай-Новакова, Л. Кондрашова, В. Сластьонін, О. Хрущ-Ріпська. Проблеми формування професійно-педагогічної культури педагога досліджувалися в роботах Ш. Амонашвілі, В. Кан-Калика, Н. Кузьміної, О. Рудницької. Наукові уявлення про особистість учителя та педагогічну діяльність викладено в роботах Г. Балла, Н. Кузьміної, Ю. Кулюткіна, С. Корчинські. Змісту педагогічної освіти приділяли увагу М. Євтух, І. Зязюн, І. Підласий. Проблему формування знань, умінь і навичок учителя інформатики в різний час досліджували Н.

Балик, В. Биков, А. Гуржій, Л. Брескіна, М. Жалдак, М. Лапчик, Н. Морзе, С. Прийма, С. Раков, Ю. Рамський, Т. Тихонова, Ю. Триус, Г. Цибко, Г. Шугайло та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми.

Визначити професійні компетентності сучасного учителя інформатики Проаналізувати шляхи удосконалення змісту професійної підготовки майбутнього вчителя інформатики.

Формулювання цілей статті. Визначити мету та завдання фахової підготовки майбутніх спеціалістів. Розглянути складові професійної компетентності майбутніх учителів інформатики. Проаналізувати шляхи вдосконалення змісту підготовки майбутнього вчителя інформатики

Виклад основного матеріалу дослідження. Суттєві зміни інформатики як навчальної дисципліни, які відбуваються через стрімкий розвиток інформаційних технологій, впровадження їх у різні види діяльності, вимагають нових підходів щодо цілей, змісту, засобів, методів і форм підготовки учителів інформатики. Вимоги суспільства до молодого педагога передбачають новий підхід до його підготовки, який би забезпечив [3]: високий рівень оволодіння теоретичними знаннями про закономірності педагогічного процесу, про форми і способи його реалізації; формування педагогічних умінь, навичок; формування особистості майбутнього вчителя; оволодіння основами управління навчально-виховним процесом у конкретних педагогічних ситуаціях.

Мета фахової підготовки вчителя інформатики має бути насамперед підпорядкована загальним завданням навчання, виховання та розвитку особистості, зумовлених актуальними і перспективними соціальними потребами, переходом до нового інформаційного суспільства

Як зазначає В. Грубінко, метою освіти в сучасних умовах має бути підготовка фахівців, здатних забезпечити перехід від індустріального до інформаційно-технологічного суспільства через новаторство в навчанні, вихованні та науково-методичній роботі; а вимоги, які ставляться до освіти, – це якість, універсальність підготовки випускника та його адаптованість до вітчизняного та міжнародного ринків праці, особистісна орієнтованість навчального процесу, його інформатизація, визначальна важливість освіти в забезпеченні сталого людського розвитку [1].